

μηνολογίῳ μετὰ τῶν νησιωτῶν Ἑλλήνων, τοῦλάχιστον οἱ τρεῖς μαγνητικοὶ μῆνες Ἀρείος, Ἀρτεμίσιος καὶ Ἀφροδίσιος εἰσὶν οἰκεῖοι καὶ τοῖς νησιώταις τῶν Ἑλλήνων.

Οἱ μῆνες ἦσαν ἀφιερωμένοι ἢ εἰς τοὺς Θεοὺς. ἐξ ὧν καὶ τὰ ὀνόματα ἐλάβανον ἢ εἰς ἱεροὺς ποταμούς, ἢ εἰς ἱερὰς θεῶν τινων πόλεις, ἢ εἰς ὥρας τοῦ ἔτους ἢ τέλος εἰς ἀγνώστους ἡμῖν ἕξεις ἐκ τοῦ ἀρχαίου βίου. Οὕτω λ. χ. ἔχομεν μῆνας ἀφιερωμένους εἰς θεοὺς *Θεμιστιον* (εἰς τὴν *Θέμιδα* καὶ τὸν *Θεμιστιον Δία*), *Ἐρμαϊον* (εἰς τὸν Ἑρμῆν, *Ὀμολώϊον* (εἰς τὸν Ὀμολώϊον Δία) *Θῆον* (εἰς θυσίαν ἱερὰν), *Ἀπολλώϊον* (εἰς τὸν Ἀπόλλωνα), *Ἡρῶον* (εἰς τοὺς ἥρωας) ἢ *Ἡραϊον* (εἰς τὴν Ἥραν), *Δϊον* (εἰς τὸν Δία), *Ἀρτεμίσιον* (εἰς τὴν Ἀρτεμιν), *Ἀφροδίσιον* (εἰς τὴν Ἀφροδίτην), *Εὐώνιον* (εἰς τὸν Βάκχον), *Πύθιον* (εἰς τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Πυθιον), *Ἀργαϊον* (εἰς τὴν Περσεφόνην τὴν καλουμένην Ἀγνήν), *Μεγαλάρϊον* (εἰς τὴν Μεγάλαρτον Δήμητραν), *Γενετιόν* (εἰς τὰς γενεθλίας ἡμέρας τῶν θεῶν), *Διονύσιον* (εἰς τὸν Διόνυσον) κτλ. ἐπίσης ἔχομεν μῆνας ἀφιερωμένους εἰς ἱερὰς πόλεις, *Ἰτῶνιον* (εἰς τὴν Ἰτῶνων τῆς Φθιώτιδος, ἢ μάλλον εἰς τὴν *Ἰτωνίαν Ἀθηνᾶν*, ἐκ τοῦ ἐπιθέτου τῆς Θεᾶς ὠνομασμένον), *Ἰπποδρόμιον* (ἐκ τῶν ἱπποδρομικῶν ἀγῶνων ὠνομασμένον), *Φυλῆικον* (ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλιῳτιδί κειμένης πόλεως *Φύλλου* ὑπὸ τὸ Φυλῆϊον ὄρος, ἱερὰς τοῦ Ἀπόλλωνος) κτλ.¹

Τοιοῦτοι οἱ θεσσαλικοὶ μῆνες καὶ ἡ σημασία αὐτῶν κατὰ τὴν ἀσθενῆ ἡμῶν κρίσιν. Πεισίσμεθα, ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ καὶ ἄλλαι πολλαὶ ἐκ τοῦ πλουσίου ἐν ἀρχαιοτάτῃ ἐδάφους τῆς Ἑλλάδος ἀνακαλυφθήσονται ἐπιγραφαί, αἵτινες διαφωτίσουσι σπουδαίως τὸ ἄχρι τοῦδε σκοτεινὸν ζήτημα τοῦ θεσσαλικοῦ μηνολογίου. Ἐκ τῶν προτέρων δὲ φρονούμεν, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐρρήθη, ὅτι οἱ Θεσσαλικοὶ μῆνες ἦσαν κατὰ ἔθνη καὶ κατὰ πόλεις τινάς, καὶ ὅτι ἀδύνατον ἅπαντα τὰ θεσσαλικά ἔθνη νὰ ἐχρῶντο τῷ αὐτῷ μηνολογίῳ, ὡς οὐκ ὀλίγοι ἄχρι τοῦδε ἐδόξαζον, καθάπερ καὶ τὴν αὐτὴν διάλεκτον. Διότι οἱ μὲν Μάγνητες ἐχρῶντο καὶ τῇ καθαρυνούσῃ ἀττικῇ διαλέκτῳ, οἱ δὲ Φθιώται καὶ Περραιβοὶ καὶ Δόλοπες τῇ δωρικῇ καὶ τέλος οἱ Θεσσαλοὶ τῇ θεσσαλικῇ.

Ἐν Ἀλμυρῷ, τῇ 22ῃ Ὀκτωβρίου 1894.

Ν. Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΟ ΝΕΦΕΛΟΣΤΕΠΤΟΝ ΟΡΟΣ.

(Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ'.)

Στεγρὸς ὡς βράχος τοῦ Οὐράλ κάραν γυμνὴν ὀρθάνων, ὃν ἡ ἀκάθεκτος ὀρμὴ δὲν θραύει τῶν Χειμῶνων, πλὴν ριπταζόμεναι γοργαὶ ἐπὶ τὸ μέτωπόν του, τῶν θυελλῶν αἱ πτέρυγες συνθλῶνται μετὰ βρόντου,

ὑψίθρονος καθὼς ὁ Ζεὺς ὁ σύνοφρυς ἐκεῖνος, ὃν τοῦ Φειδίου ἡγεῖρεν ἡ θεοπλάστις χεὶρ, ἐκράτει σκῆπτρον ἀγλαόν, κ' ἐμπρός του λαῶν σμῆνος τοῦ βλέμματός του ἔτρεμε τὸ ψυλογοδόλον πῦρ.

Πῶς μία ἤρκεσε πνοὴ τὸ πῦρ τοῦ βλέμματός του
διὰ μιᾶς νὰ δόσῃ !

πῶς μία ἤρκεσε βολή, ὁ εὐσταθὲς κορμός του
νεκρὸς νὰ κοταπέσῃ ! . . .

Τί ἐγεινεν ὁ Κολοσσὸς ὁ στεφανῶν τὴν Ρόδον,
ὁ γίγας στύλος τοῦ Βορρᾶ, ὁ Ἀτλας βασιλεὺς ; . . .
ὅ τι ὁ χόρτος τοῦ ἀγροῦ καὶ τῆς αὐγῆς τὸ ρόδον
καὶ ὁ χρυσοελεφάντινος τῆς Ὀλυμπίας Ζεὺς !

Τίς εἶπεν ὅτι τὴν ἰσχὺν τῆς τοῦ Θανάτου μοίρας
θὰ ἐκπτοήσῃ ἡ χρυσὴ καλλίνικος του σπάθη ;
ὅτι κρυβεῖς εἰς τὰς πτυχὰς τῆς λαμπερᾶς πορφυρας
τὸ βλέμμα καὶ τὸ βέλος του τ' ὅξυ θὰ διαλάβῃ ;

Τίς εἶπεν ὅτι τὸ βουνόν, ὅπερ προσθίγουν νέφη
κ' αἱ κέδροι κύπτουσαι φιλοῦν τοὺς πόδας τοῦ ἡρώεμα,
ὅπερ χωροῦσα ἡ αὐγὴ καὶ ἡ δύσις ἐπιστέφει
μὲ μεγαλείου στέμμα,

δὲν καταπίπτει θαλευθὲν μὲ βρόντον καὶ μὲ κλόνον,
τὸ πᾶν ἐμπρός του θραῦον,
ἂν ἐκκινήσῃ ὁ Θεὸς τὰ θέμεθλά του, μόνον
δι' ἄκρας τοῦ δακτύλου Του τὴν κορυφὴν του ψαύων ;

. . . Αἰωνιότης ! γαλανὴ μακάρων κατοικία,
ἐνθα ὁ μόνος ἄσειστος ἀργυρολάμπει θρόνος !
Ἄνοιξον πύλας ! εἰς τῆς γῆς τὰ ταπεινὰ πεδία
γλαυῆς ἐρημολαλὸς θρηνεῖ δύο νεκροὺς συγχρόνως.

Εἶναι ὁ εἷς ὁ βασιλεὺς, οὗ τὸ μυρόεν σῶμα
εἰς σῆμα καλλιμάρμαρον καὶ στίλβον ἀπετέθη·
ὁ ἄλλος ἀνεμόπληκτος ἐπαίτης, οὗ τὸ πτώμα
εἰς ὄρνεα ἀφέθη !

1) Κατὰ ταῦτα καὶ οἱ ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ ἀναφερόμενοι μῆνες *Κουράλιος* καὶ *Ποιμαῖος* εἰσὶν ὠνομασμένοι ὁ μὲν πρῶτος ἐκ τοῦ ὁμωνύμου ἐν τῇ Φθιώτιδι παρὰ τὴν Ἰτῶνων βέοντος Κουαρίου, ὠνομασμένου καὶ Κουραλίου, καθάπερ καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ καὶ Ἑστιάτωτιδι ὁμωνύμοι ποταμοὶ ἔφερον ἀμφοτέρω τὰ ὀνόματα (περὶ Bulletin de Corresp. Hellenique, XV, p. 564)· ὁ δὲ ἕτερος πιθανῶς ἦν ἀφιερωμένος εἰς τὸν Πῆνα τὸν θεὸν τῶν ποιμένων, ὡς ἐκ τῆς ρίζης *ποιμ* ἐμφαίνεται. Ν. Ι. Γ.

Δρῶν στιβαρὰν καὶ πατηθὲν τοῦ φθινοπώρου φύλλον
ἢ αὐτὴ λαίλαψ ἤρπασεν ἐν μέσῳ τῶν ὀρέων·
ἐμπρὸς αὐτῆς εἶναι μηδὲν ὁ κολοσσός, τὸ πτίλον,
ὁ μύρμηξ καὶ ὁ λέων!

Ἐκεῖ εἰς ὕψη τ' οὐρανοῦ ὅπου ιδέας κάλλη
ἀστράπτουν ἱερὰ,
κ' εὐμόλπως ψάλλων εὐμειδὴς χορὸς ἀγγέλων πάλλει
ἀέρια πτερά,

οὐχὶ νῦν δάφνη εὐκλεὴς κ' ἐλαίαις κλών ἱκέτης,
ἀλλ' ἢ αὐτὴ Θεοῦ ἀκτίς τὰ μέτωπά των στέφει
κ' ἐπὶ τ' αὐτὰ ροδόχρυσά ἐγκατοικοῦσι νέφη
ὁ ἀναξ κ' ὁ ἐπαίτης.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΤΟ ΦΙΛΙ.

Ἐρώτησα τὴ θάλασσα πῶδ' ὄγκας ἀφρισμένη·
—Θάλασσα πῶδαν εἰσθῆκες τοῦ οὐρανοῦ τὸ χρῶμα
Κι' ἔρχεσ' ἀπ' τὴν πατρίδα μου τὴν τόσο μακρυσμένη,
Πές μου τί σοῦπε νὰ μοῦ πῆς τ' ἐς ἀγάπης μου τὸ
[στόμα;

Κι' ἡ θάλασσα μ' ἀπῆντησε μὲς τὴ χονδρὴ βοή της·
—Μὲ κάθε κύμα μου φιλὶ γλυκύτατο σοῦ στέλλει
Καὶ πῶς καθένα τῶδ' ἄλε μέσ' ἀπὸ τὴ ψυχὴ της
Νὰ σοῦ εἰπῶ καὶ ξαναπῶ θερμῶς μοῦ παραγγέλει.

ΚΩΝΣΤ. ΔΙΒΙΕΡΑΤΟΣ.

ΑΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΚΑΚΟΥΡΓΩΝ ΜΕΛΕΤΑΙ ΤΟΥ ΛΟΜΒΡΟΖΟΥ¹

Ἐὰν ἐμειώσῃ τι τὴν μεγάλην ἠθικὴν ἐπιτυχίαν τοῦ
τελευταίου ἐν Βουδαπέστη Συνεδρίου τῆς Ὑγιεινῆς καὶ
Δημογραφίας, τὸ τὴν ἐπιτυχίαν μειώσαν ἦτο ἢ ἀπ' αὐ-
τοῦ ἀπουσίας τοῦ Καίσαρος Λομβρόζου, τοῦ διασήμε-
υ ἰταλοῦ ψυχιάτρου, ἢ προαγγελθεῖσα περὶ κακούργων

1) Μετάφρασις λίαν περιέργου μελέτης νεοφανοῦς ἔργου τοῦ
διασήμευ ἰταλοῦ ἀνθρωπολόγου Καίσαρος Λομβρόζου, δημοσιευ-
θείσης ἐν γερμανικῷ φύλλῳ τῆς Βουδα-Πέστης. Τὸ ἔργον τιτλο-
φορεῖται « Νέαι πρόδοι ἐν ταῖς ἐπὶ τῶν κακούργων μελέταις »,
ἐξεδόθη δὲ ἐν Λειψίᾳ παρὰ τῷ Γουλιέλμῳ Φρειδερίκῳ, 1894.

πραγματεία τοῦ ὁποίου ἐκ προτέρων διήγειρε ζωηρό-
τατα τὸ ἐνδιαφέρον πάντων.

Ἡ τοῦ Λομβρόζου ἐμφάνισις θὰ ἐκέκμητο ἰδιόζουσαν
σημασίαν οὐ μόνον ὡς ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς ἐξόχου προ-
σωπικότητος τοῦ μεγίστου ἐν τῇ τῶν κακούργων διε-
ρευνήσει ἀνθρωπολόγου, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκ τοῦ ὅτι διὰ
πρώτην φοράν θὰ παρίστατο τῷ κόσμῳ εὐκαιρία ν' ἀ-
κούσῃ αὐτοῦ τοῦ κορυφαίου τῆς οὕτω καλυμμένης ἀνθρω-
πολογικῆς ὡς πρὸς τὴν τῶν κακούργων διαρεύνησιν σχο-
λῆς, ἀναπτύσσοντος νέον καὶ μεγάλως συζητούμενον
κλάδον τῆς ἐπιστήμης καὶ ὑπερμαχοῦντος αὐτοῦ ἀπέ-
ναντι τῶν πολλῶν πολεμίων. Ὁ προφορικὸς λόγος ἀπο-
τελεσματικώτερον βεβαίως ἐνεργεῖ ἢ ἡ συμπτωματικὴ
γραφτὴν πραγματεία, ὁ δὲ Λομβρόζος, ὅστις ἐν ταῖς
τελευταίαις « Ἐπὶ κακούργων Μελέταις » αὐτοῦ πολλὰ
τὰ πικρὰ καὶ σαρκαστικὰ κατὰ τῶν πολεμίων αὐτοῦ
ἐκ τοξέυει, ὁ Λομβρόζος, ὅστις ἐφίστησι τὴν προσοχὴν
πάντων ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων θλιβερῶς ἀκριβῶν ἐρεу-
νῶν αὐτοῦ ἐν ὑπερπεντηκονταεσχίλοις παράφροσι, κα-
κούργοις καὶ λοιποῖς, ἐρευνῶν, κατὰ ἐν ἑτι βῆμα προα-
γαγουσῶν τὴν ἐρμηνείαν τῶν δυσχερεστάτων προβλη-
μάτων οἷα ἡ ἐπὶ πληψία, ἡ συμφορὴ κακούργος διά-
θεσις κτλ., ὁ αὐτὸς Λομβρόζος δὲν θὰ λυτρώσῃ ἑαυτὸν
τῆς μομφῆς ὅτι ἐπέτρεψε νὰ διαφύγῃ αὐτὸν καταλλη-
λοτάτη εὐκαιρία πρὸς προσέλευσιν νέων ἐνθουσιῶντων
ὁπαδῶν εἰς τὰς θεωρίας αὐτοῦ. Εὐτυχῶς ἦδη ἀντὶ τῆς
διαλέξεως αὐτοῦ ὁ σοφὸς οὗτος ἐπεμψεν ἡμῖν νέον ἔργον,
ἐφ' ᾧ καὶ ἀντὶ τῶν προτέρων ἀγόνων παραπόνων ἐπὶ
τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἐπιδειχθείσῃ ἀμελείᾳ, στρέφομεν τὸ συμ-
φύρον ἡμῶν μετὰ ζωηρᾶς εὐχαριστήσεως πρὸς τὸ ἔργον,
ἐν ᾧ πρὸς τῇ θαυμασίᾳ ἐπιστημονικῇ ὕλῃ παρατηρεῖται
καὶ ἡ διὰ τρόπου καὶ αὐτῷ τῷ μὴ ἐπιστήμονι προστιτοῦ
ἐπίρροισι τῆς τοῦ Λομβρόζου θεωρίας ἀπὸ τῶν ἐκ γενε-
τῆς κακούργων δ' ἀπείρων ἄλλων παραδειγμάτων.

Ἡ θεωρία αὕτη τοῦ μεγάλου σοφοῦ δὲν ἰδρύεται ἐπὶ
ἀνυπάρκτου βάσεως, ἀλλ' ἐδράζεται ἐπὶ τοῦ « χρυσοῦ
δένδρου τῆς ζωῆς ». Σκοτεινὸν μόνον αἶσθημα ταύτης
ζῇ ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ λαοῦ, ἥτις διαφορῶς ὅλως φαντάζε-
ται τὸν κακούργον, ὃν τρόπον καὶ διαφορῶς φαντάζεται
τὸν συνήθη καὶ μὴ βεβαρυμένον ἔχοντα τὴν συνείδησιν
ἀνθρώπου. Ἡ περὶ κακούργου ἰδέα εἶναι σχεδὸν ἀδια-
χωρίστως συνδεδεμένη μετὰ τῆς ἰδέας τῶν φυσικῶν ἀ-
νωμαλιῶν. Οὐχὶ σπανίως συμβαίνει ἵνα ἡ ὑβρισθεῖσα
ὑπαρξὶς τοῦ καλοῦ ἀποπλανᾶται ὡς πρὸς τὰς προϋποθέ-
σεις αὐτῆς περὶ τῶν ἠθικῶν ιδιοτήτων ἐνός τινος ἀτόμου.
Κατὰ τῆς περὶ τοῦ τύπου τῶν κακούργων ὅμως θεωρίας αἱ
ἐξαίρεσις αὗται οὐδαμῶς ἰσχύουσιν. Ὁ Λομβρόζος ἀφη-
γεῖται μετ' ἰδιαιτέρας εὐχαριστήσεως ὅτι ἐν τῷ ἐν Βρυ-
ξέλλαις Συνεδρίῳ τῆς τῶν κακούργων ἀνθρωπολογίας εἰς
τῶν μάλιστα ἐξημμένων πολεμίων τῆς θεωρίας αὐτοῦ, ὁ
Κύλις, ἐπεδείξατο τὴν φωτογραφικὴν εἰκόνα ἀνδρός,
παρουσιάζοντος τέλειον τύπον κακούργου, ὑπὲρ τοῦ
ὅλως ἀνεπιλήπτου ὅμως χαρκατῆρος τοῦ ὁποίου ὁ τοῦ
φωτογραφημάτων κάτοχος ἡγγυάτο· ἐν τούτοις κατό-
πιν ἀπεδείχθη ὅτι ὁ δῆθεν τίμιος ἐκεῖνος ἀνὴρ μόνον
πεντήκοντα εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ κακουργήματα. Παρὰ